

maaske Æresmedlem i Dyrebeskyttelsesforeningen, saa det er af den Grund, han saa varmt taler Kvægets Interesse her i Salen. Jeg for mit Vedkommende staar paa det modsatte Standpunkt. Jeg har ikke noget imod, at Kvæget følger Trop med det øvrige Gods, medens jeg helst vil holde Persontaksterne nede.

R. Hansen: Da dette Lovforslag var til 1ste Behandling i Folketinget, blev der ført en ret lang og meget indgaaende Forhandling, og det var heller ikke forunderligt, om Forhandlingen den Gang trak længe ud, thi det er jo et meget stort og vigtigt Spørgsmaal, der her foreligger til Afgørelse. Af de Forhandlinger, der blev førte ved 1ste Behandling, fremgik det klart, at en stor Del, ja maaske endogsaa den overvejende Del af Medlemmerne her i denne Sal ikke vare tilfredse med den Skikkelse, hvori Lovforslaget er blevet forelagt. Navnlig tilkendegaves der Utilfredshed med, at der er foreslaaet en saa ringe Forhøjelse af Taksterne for de lange Afstande. Jeg tror nok, vi alle kunne være klare over, at den Forandring i Takstloven, som vi fik i 1896, kan betegnes som et eneste stort Fejlskridt. Den Takstlov, vi fik den Gang, har kun bragt Skuffelse. Det har været Skuffelse paa Skuffelse, det har slet ikke været andet. Det har vist sig, at vi før den Tid havde et rent Overskud af over 3 Mill. Kr., medens vi nu køre med et Underskud paa over 1 Mill. Kr. Det plejer at være en almindelig Lov i Forretningslivet, at det er den store Omsætning, der giver det store Udbytte og den store Fordel, og det er ogsaa ret naturligt, at det er saaledes. Men denne gode Regel passer ikke over for Driften af vore Statsbaner. Tværtimod, der er det helt omvendt. Der viser det sig, at Resultatet er saaledes, at jo større Trafikken er, desto ringere er Udbyttet, ja vi kunne ikke en Gang tale om Udbytte, da vi jo køre med Underskud. Det forekommer mig derfor, at naar man nu skal gaa til en Forhøjelse af Taksterne, skal man ikke blive staaende ved et saadant lille Skridt som det, her foretages. Naar det er, som jeg har nævnt, er det klart, at der maa herske et Misforhold mellem de Takster, som betales, og de Udgifter, Driften kræver, og jeg mener, at det ikke alene maa være vor Opgave, men at det ogsaa maa være vor Pligt at gøre, hvad vi kunne, for at dette Misforhold kan blive hævet. Derfor forekommer det mig, at man ved en Forhøjelse af Taksterne ikke

kan indskrænke sig til et halvt Skridt som her, men maa gøre Skridtet saaledes, at vi virkelig derved kunne forbedre Statsbanernes Status. Samtidig mener jeg, at Udvalget har begaaet en anden Fejl. Det burde have indført et mere retfærdigt Princip. Der er nemlig et uretfærdigt Princip ved de nuværende Takster, og det er ikke rettet i det Lovforslag, der er forelagt, og heller ikke i Udvalgets Forslag. Dette uretfærdige Princip bestaar i, at der ikke er noget rimeligt Forhold mellem de Priser, der betales for Rejser paa korte Afstande og paa lange Afstande. Rejserne paa de lange Afstande ere meget for billige. Jeg er derfor ikke tilfreds med Regeringsforslaget og heller ikke med Udvalgsbetænkningen, altsaa hverken med Udvalgets Flertals eller endnu mindre med dets Mindretals Forslag. Dette Princip for Rejserne paa de lange Afstande var netop det, Forhandlingen drejede sig om ved 1ste Behandling, og jeg mener, at Udvalget burde have taget mere Hensyn til, hvad der da fremkom. Efter Regeringsforslaget kunde man egentlig med en vis Ret gøre gældende, at i Virkeligheden fandt der slet ingen Forhøjelse Sted for de lange Afstande. Taksten var nemlig efter dette Forslag for 2den Klasse forhøjet fra 4 til 4,30 Ø. pr. Kilometer og for 3die Klasse fra 2,35 til 2,60, men naar man regner med denne Forhøjelse af Grundtaksten fortløbende for hver Kilometer, viser det sig, at for lange Afstande bliver der slet ikke en Forhøjelse, men snarere en Nedsættelse, og det samme uheldige, og jeg kan godt sige uretfærdige, Princip gaar igen i Udvalgsflertallets Forslag. Jeg beklager meget, at Udvalgets Flertal har kunnet tage et saadant Standpunkt. Det har i Virkeligheden derved favoriseret Rejser paa lange Afstande, og dertil er der ikke god Grund.

Første Gang jeg saa Betænkningen, var det min Mening at stille Ændringsforslag til 2den Behandling, men ved nærmere Overvejelse undlod jeg det, og dertil havde jeg to Grunde. Den ene Grund var, at som Helhed maa jeg dog betragte Udvalgsflertallets Forslag som et Fremskridt, men ganske vist kun som et meget ringe. Enkelte af dets Ændringer betragter jeg som gode, saaledes Ændringen under Nr. 3. Det er en god og meget praktisk Ændring, som jeg nok tror vil vække almindelig Tilfredshed. Min anden Grund til ikke at stille Ændringsforslag er den, at Ministeren har Ret til at forhøje Taksterne for de lange Afstande, saa snart han finder det